tã: quæ non patitur, vllâ re vili, & abſurda, mentem occupari: quæ ꝑſuadet, vt Deum: ac dignitatẽ, quæ ab illo in nos deriuatur, vereamur; quæ docet, vt oẽs hoſtis improbi præſtigias, atq; fallacias depellamus: quæ turpes & indignas cogitationes abigit, q̃ in voluptatis deſpicientiâ, animum cuiusq; conſtituit. Hæc n. vna ſuperbia docet eos, q Chriſtum colũt, vt nulli turpitudini ſeruiant; ſed animus in libertate, viuendiq; ratione integerrimâ conſeruetur, & fieri quidẽ omnino nõ poſſe, vt ſine precibus vita cum virtute ducatur, perſpicuum eſſe omnibus exiſtimo. Etenim quomodo qs virtutẽ colat, q non accedat, ſeq; abiiciat ſupplex aſſiduè ad eum, q eam nobis

θεία, πολλὴν εὐμορφίαν, καὶ κάλλος κατέχουσα τῶν ἡμετέραις διανοίαις, τὸν ἑκάστου ῥυθμίζουσα βίον, οὐκ ἐῶσα φαῦλον, οὐδὲ ἄτοπον τῆς διανοίας κρατεῖν, αἰδεῖσθαι πείθουσα τὸν θεὸν, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ τιμὴν, πᾶσαν τοῦ πονηροῦ γοητείαν ἀποπέμπεσθαι παιδεύουσα. τοὺς αἰσχροὺς, καὶ ἀτόπους ἐξελαύνουσα λογισμοὺς, ἐν ὑπεροψίᾳ τῆς ἡδονῆς καθιστῶσα τὴν ἑκάστου ψυχήν· αὕτη γὰρ ἡ ὑπερηφανία μόνη πρέπει τοῖς τὸν Χριστὸν σεβομένοις τῷ μηδενὶ δουλεύειν αἰσχρῷ, ἀλλὰ τηρεῖν ἐν ἐλευθερίᾳ τὴν ψυχὴν, καὶ βίῳ κεκαθαρμένῳ. ὅτι μὲν οὖν παντελῶς ἀμήχανον ἄνευ προσευχῆς ἀρετῇ συζῆν, καὶ μετὰ ταύτης πορεύεσθαι τὸν βίον, οἶμαι δῆλον ἅπασιν εἶναι. πῶς γὰρ ἄν τις ἀρετὴν ἀσκήσειεν μὴ προσιὼν καὶ προσπίπτων συνεχῶς τῷ ταύτης χορηγῷ καὶ δοτῆρι;